

[Undervisningsministeren]

samme skoleår udgjorde antallet af klasser med et elevtal fra 25 til 28 på 1.-7. klassetrin 10,4 pct., på 8.-10. klassetrin 5,3 pct. af samtlige klasser. Det er altså en mere beskedent del af det samlede antal klasser, der har et elevtal fra 25 til 28 elever.

Hertil kommer, at det nu er muligt for kommunerne at kompensere for høje elevtal med deletimer eller timer med to-lærerordning. Anvisning på en sådan kompensationsfor klasser med mere end 22 elever er givet i undervisningsministeriets vejledning af den 16. september 1975 om udarbejdelse af timefordelingsplaner. Kommunerne har altså også på dette område fået øgede handlemuligheder.

Endelig siges det, at eleverne og forældrene har alt for lidt indflydelse. Hvad angår intentionerne i folkeskoleloven med hensyn til elev- og forældreindflydelse, så er de klare nok. De sigter mod en udvikling af medindflydelse i uformaliseret form. Jeg tror på værdien af dette uformelle demokrati, der stiller krav til alle de involverede parter gode vilje. En yderligere formalisering af elevs og forældres medindflydelse ville efter min mening indebære en alvorlig risiko for, at et værdifuldt samarbejde mellem ligeværdige parter kunne blive kvalt af bestemmelser i minutiøse regelsæt.

Nu er folkeskolen som bekendt flere ting. Den er et begreb, den er en organisationsform, men den er også den enkelte skole med dens elever og forældre. Ud fra en betragtning af folkeskolen i den mest konkrete form, og det må være den sidstnævnte, må jeg forstå det sådan, at venstresocialisterne med deres initiativ i dag har ønsket at optræde i rollen som hjælpere til løsning af de problemer, som den enkelte skole med dens elever og forældre formodes at have. Det er jo altid smukt, når man vil hjælpe andre med deres problemer, men det er vel ikke uvæsentligt, at disse andre for det første erkender at have problemer, dernæst er enige om, at det er de samme problemer, man taler om, og endelig at man kan lide hjælpernes eventuelle løsningsforslag.

Jeg vil ikke benægte, at der kan være problemer i folkeskolen, det skal jeg vende tilbage til, men jeg stiller mig meget tvivlende over for, om et flertal blandt elever og forældre oplever problemerne på samme måde som hjælperne, og jeg kan ikke finde antyd-

ning af løsningsforslag i det materiale, der har været tilgængeligt for mig. Jeg kan end ikke se, om man forestiller sig de gennemgribende reformer, der tales om i den førstnævnte pressemeddelelse, gennemført ved centrale bestemmelser eller ved øget selvbestemmelse i kommunerne. Over for denne uklarhed kan jeg kun sige, at jeg vil være modstander af en øget centralisme på skoleområdet, uanset om den kommer fra centrum-demokraterne eller fra VS.

For mig er det afgørende at lytte til de signaler, der ad forskellige kanaler kommer fra skolens daglige brugere. Kun herved kan man danne sig forestillinger om, hvad det er for problemer, folkeskolen slås med, om det er konkrete eller generelle problemer, om det er problemer, der må løses lokalt, om det er problemer, som kan afhjælpes ved centralt udarbejdede vejledninger eller yderligere udfyldende bestemmelser, der kan gives i henhold til loven, eller om det er selve lovens rammer, der føles snærende for skolens brugere.

Svaret på det spørgsmål, der er stillet mig i dag, må derfor være, at jeg løbende følger udviklingen i folkeskolen, at jeg søger at løse eller afhjælpe de problemer, der opstår, fortrinsvis inden for de bestående rammer, og at regeringen ikke har planer om noget forsøg på en samlet løsning af, hvad 5 medlemmer af dette ting anser for at være folkeskolens problemer.

Vi har en folkeskolelov, der er trådt i kraft for mindre end 2 år siden. Som denne lov fremtræder i dag, afspejler den den grad af enighed, der kunne tilvejebringes mellem 5 af folketingets partier, som udgjorde og som fortsat udgør et flertal i tinget. Man kan naturligvis ikke forvente den samme indre konsekvens i en lov, der er blevet til under hensyn til forskellige partiers grundholdninger, som hvis loven alene byggede på et enkelt partis grundholdning. Til trods herfor mener jeg, at folkeskoleloven er en god lov, der bestemt er til at leve med. Ved det forlig, der blev indgået i forbindelse med lovens vedtagelse, måtte hvert enkelt af de deltagende partier afstå fra at få medtaget alt, hvad de kunne tænke sig, ligesom de hver især måtte acceptere noget, de hellere havde set udgået. Til gengæld fik de indflydelse på lovens udformning.